

hed til at vurdere situationen.« Det bestyrkes af ordvalget i resolutionens operative §§ 2, 4 og 12. Har statsministeren muligvis også nu fået læst weekendnotatet?

Altså vi har suspenderet de resolutioner midlertidigt, der giver mulighed for militært at intervenere i Irak, indtil Sikkerhedsrådet igen har vurderet situationen. Det har Sikkerhedsrådet ikke gjort. Er det ikke sådan, at Sikkerhedsrådet ikke har truffet den beslutning, der giver mulighed for, at man kan vende tilbage til resolutionerne fra 1990 og 1991, netop dem, der blev brugt i 1998? Der var heller ikke nogen resolution 1441 i 1998.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er altså nødt til at fastholde, at der i 1441 står meget klart, at tidligere resolutioner genbekræftes. Men der er en helt anden diskussion og en meget interessant diskussion, som fru Marianne Jelved rejser. Hvad med de fremtidige beslutninger? Hvordan skal det så være med dem?

Jamen altså for os er det stadig væk vigtigt, at der er en FN-forankring, også i fremtidige beslutninger. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at der har været gjort mange forsøg på at nå til enighed fra de forskellige parter side enten i forbindelse med at få en ny resolution eller få vedtaget noget andet eller noget, som gjorde, at man kunne komme videre. Det er ikke lykkedes, og jeg skal gerne medgive, at som jeg ser det, er der blevet begået markante diplomatiske fejl på begge sider. Det er trist. Det er trist, at man endte i en situation, hvor man ikke kunne nå videre. Og det var jo den konklusion, som man så må handle videre ud fra og spørge: Hvad gør vi så?

Ja, det havde jo været ønskeligt, om vi kunne nå et eller andet sted hen alligevel til en eller anden beslutning. Men alternativet til, at vi ikke gør noget nu, mener jeg er langt, langt værre, nemlig at vi lige pludselig står i en situation, hvor alle løber i hver sin retning, fordi man ikke har kunnet nå til enighed om noget. Presset over for Saddam Hussein forsvinder, Saddam Hussein kan igen begynde sin oprustning, og han kan igen sidde i mange, mange år, og for hvert år, der går, udgøre en større og større trussel, ikke bare over for regionen, destabilisere regionen, men også over for hele verdenssamfundet.

Det er det ræsonnement, vi er nået til, og derfor har vi valgt at tage handling sammen med en koalition, der bliver ledet af amerikanerne.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at det fundamentale spørgsmål, Venstres ordfører, hr. Jens Rohde, ikke har forstået og ikke vil forholde sig til, jo ikke er, at alternativet til at starte en amerikansk ledet krig en af de nærmeste dage er ingenting at gøre. Det er jo ikke rigtigt. Der er et tredje alternativ. Der er et alternativ, der hedder at lade dem afslutte deres arbejde; de beder om ikke uger, ikke år, men måneder.

Så må jeg sige, at jeg tror, alle, der er optaget af folkeret, må være dybt bekymret både efter at have hørt hr. Jens Rohde og efter at have set notatet fra Udenrigsministeriet. Det er simpelt hen pinligt i alle sine modsigelser. Men for hr. Jens Rohde vil det ikke være mere befriende. Hvis hr. Jens Rohde sagde ligesom Rumsfeld: Vi er ligeglade med folkeretten, og FN er irrelevant, hvis FN ikke er villig til at gøre de ting, vi ville have gjort, var det så ikke nemmere, for det er så pinligt at forsøge at lave et notat fra Udenrigsministeriet, som er så fyldt af indre modsigelser, og som jo har som hovedkonklusion, at 1441 ikke giver legitimitet til en krig. Det er hovedkonklusionen i notatet fra Udenrigsministeriet.

Kl. 9.35

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Jens Rohde siger, at det ikke er våbeninspektørerne, men landene, der skal drage konklusionerne. Javist, javist. Men pointen er jo, at heller ikke landene har haft mulighed for det, ikke landene i Sikkerhedsrådet i hvert fald. Andre lande som USA har gjort det.

Men alt i alt synes jeg, at det her meget godt afspejler de svage argumenter, regeringen har for den her sag. Og det er jo ekstra deprimerende i en situation, hvor vi skal sende danske soldater af sted. Det vil sige, at unge danske mænd skal sendes i krig i Irak på et så svagt funderet politisk grundlag, som Venstre her giver udtryk for, med det snævrere mulige flertal, man kan forestille sig i Folketinget, og efter alle meningsmålinger i dag at døme med et klart flertal i befolkningen imod sig. Det er en alvorlig sag.

Jeg kan godt forstå, at man i Venstres folketingsgruppe har haft mange overvejelser. Det er en meget alvorlig sag. Jeg kan ikke forstå, hvorfor den danske regering ikke kan drage den samme konklusion som den norske, den svenske, den tyske, den franske, hovedparten af EU-landene, nemlig: Vi deltager ikke i det her.